

העלון סעון גניזה
עלון מס' 513
שבת פרשת "צו"
שבת הגדול
שנת תש"פ

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
רבקה בת אולנה זימבול ז"ל
יורם בן אסתר ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
לרפואה שלמה
לאולנה זימבול בת אמילי
שלמה בן ויקטוריה

ע"ש הצדיק המלובן רבי ינון חזרי צצוק"ל, זי"ע

יצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

זמני שבת
פרשת "צו" - שבת הגדול

רבינו תם	צאה שבת	הדלקת נרות	פגל המנחה	ירושלים
8.19	7.38	6.25	5.39	
8.16	7.40	6.42	5.41	הל אביב
8.15	7.39	6.42	5.40	באר שבע

הפטרה: "וערבה לו"

ההלכה השבועית

הלכות שבת הגדול

א. שבת שלפני פסח נקרא "שבת הגדול" מפני הנס שנעשה בו. כי פסח שיצאו בו ממצרים חל אז ביום חמישי בשבת, ועוד בשבת שלפניו שהוא יום עשירי לניסן נצטוו לקחת שיה לביית אבות לצורך קורבן הפסח, וכשעשו ישראל כן, נתקבצו בכורי מצרים אצל ישראל ושאלום פשר דבר, ענו להם: זבח פסח לה' שעתידי להרוג כל בכורי מצרים, ולכן נצטוו לתת מדם הקרבן על שתי המזוזות ועל המשקוף לבל יבוא המשחית אל בתינו לנוגף. ומיד הלכו הבכורות אצל אבותיהם ואצל פרעה ודרשו לשלח את ישראל ממצרים, וכמו שנאמר "למכה מצרים בכבוריהם", כלומר שמצרים הוכו על ידי בכוריהם. וכשראו המצרים כך חגרו איש חרבו לנקום בישראל, ויבקשו להשמיד ולהרוג את ישראל חס וחלילה, והשם יתברך הגן עליהם ברוב רחמיו והחלה את מצרים בתחלואים רבים ומשונים וביסורים גדולים עד שהיו שיניהם קהות ומעיהם מתחתכים, ונאלצו לסגת אחור. ועל ידי כך ניצלו ישראל מזעמם. ולכן נקרא שבת זה שבת הגדול, כי יום גדול הוא לישראל שניצלו מאבדן וכליון חרוץ חס וחלילה. ונהגו שבמקום אמירת "שבת שלום ומבורך" אומרים "שבת הגדול מבורך". (חזון עובדיה)

מטעמים לשולחן

כי אני ה' לא שניתי ואתם בני יעקב לא כליתם

רבים מהמפרשים התחבטו בניסיון להבין מה היתה כונת הקב"ה לומר לבני ישראל בפסוק זה, ובארזו בכמה דרכים. נביא, איפא, כמה מהם:

נשקב"ה משתתף עמנו בצרתנו מובטחים אתנו שנגאל

חובא מה"ילקוט הגרשני" בשם ספר "אבן שהם": הכתוב אומר (ישעיהו סג ט): "בכל צרתם לו צר". כך אמנם, קוראים את הפסוק, אולם במקרא כתוב "לא צר". מדוע?! מפני שהקב"ה רוצה לרמוז לנו, שכל עוד ש"ל צר-שאף הוא נמצא עמנו בצרה, "לא צר"-אין זו נחשבת לצרה! בענין זה שמעתי פעם מרבי מרדכי מן זצ"ל בשם רבה של העיר סלונים, רבי לייב פיינ זצ"ל מעשה: בימי רבנותו של מהרי"ל דיסקין בלומזא רקמו עליו מתנגדין עלילה, והלשינו עליו לשלטונות. המהרי"ל הושם בבית מעצר, ואחריו נעצר גם ראש הקהל והוכנס לאותו חדר שבו שהה המהרי"ל. כשנכנס ראש הקהל לחדר והבחין במהרי"ל שאף הוא נמצא שם, אמר מיד: מבחינתי אינני יושב בבית כלא, אדרבה, הלואי שנשאר פה לתמיד". והדבר אינו בגדר תמה, וכי יכול אדם לשאוף בחייו למשהו יותר נעלה משהיה ממושכת במחיצתו של גאון וצדיק? בכל צרתם לו צר! אם אכן נפנים שהקב"ה משתתף איתנו בכל צרה העוברת עליו, ממילא יהיה זה "לא צר". בדומה לזה נתן להסביר אף את הפסוק שלפנינו: אם הקב"ה נמצא איתנו בצרה, ממילא מובטח לנו שנגאל מהגלות. שאף אם אין את ראויים להגאל מחמת עצמנו, יעשה הקב"ה למען שמו אשר נמצא, כביכול, עמנו באותה צרה, ויגאלנו. וזהו שאמר הקב"ה: אני ה' לא שניתי-הפכתי את ה"לא" ל"ל"ו" ובכך הפכה הצרה להיות גם שלי, ובזכות זה "אתם בני יעקב לא כליתם"-לא תכלו, חלילה, בגלות אלא תגאלו. הן הן גבורותי והן הן נוראותי! המגיד מדובנא, בספרו על ההפטרות, פרש פסוק זה כך: אמרו חז"ל (ימא סט, ע"ב): "אמר רבי יהושע בן לוי: למה נקרא שמן אנשי כנסת הגדולה? שהחזירו עטרה לישנה. אתא משה, אמר: (דברים י יז) 'הקל הגדול הגבור והנורא'. אתא ירמיה ואמר: 'נכרים מקרקרין בהיכלו, איה נוראותי? לא אמר 'גבור'. אתא אנהו [אנשי כנסת הגדולה] ואמר: אדרבה, זו היא גבורתו, שכונש את יצור, שנותן ארך אפים לרשעים. ואלו הן נוראותי-שאלמלא מוראו של הקדוש ברוך הוא היאך אמה אחת יכולה להתקיים בין האומות?!'. ולכאורה קשה, וכי דניאל וירמיהו לא ידעו ענין זה? אלא, אומר המגיד מדובנא, הענין יתבאר על פי משל. יהודי שלח את בנו ללמוד בעיר אחרת, וסכם עם אחד מבעלי הבתים שם שיאכסן את הילד בביתו, יאכילהו מאכלים משובחים ויעמיד לרשותו מטה נוחה לישון, ותמורת זאת ישלם לו סך חמש מאות דולר לחודש. ויהי היום והילד חלה. כמובן שבעת מחלתו כמעט ולא אכל מאומה. מעט זרעונים ותו לא. רק אחר כשבועיים הבריא הילד וחזר לאיתנו. בסוף החודש נסע הילד לביתו, ומארחו בקש ממנו להזכיר לאביו את דבר התשלום המגיע לו לחודש זה, סך חמש מאות דולר טבין ותקילין. כתב האב מכתב למארח: וכי אינך מתבייש לדרוש תשלום מלא? הלא בחודש זה הילד כמעט ולא אכל מאומה עקב מחלתו! שלח לו המארח בתורה: "שוטה שכמוך, אדרבה, כשהיה בנך חולה ולא אכל, החזקת בביתו עלתה לי יותר, כי הבאתי רופאים שיורפאוהו וגם רכשתי עבורו תרופות במיטב כספתי" ירמיהו הנביא וכן דניאל ראו את חילול ה', וסברו כי אם ימשיכו עם ישראל לומר "הקל הגבור והנורא" אנשים שאינם מבינים יתחילו לשאול שאלות על הנהגת ה', וכדי שלא להגיע לכך- עדיף שלא יאמרו זאת. באו אנשי כנסת הגדולה וטענו: אדרבה, עקר גלוי גבורותי ונוראותי של הקב"ה לא היה בעת שישכנו על אדמתנו בארץ ישראל, והכל זרם על מי מנוחות, אלא דוקא עתה, בהיותנו בגלות, כבשה בין שבטים זאבים, והקב"ה נצרך לשמור עלינו שמירה מיוחדת- ה'תרופות' הללו עולות הן רב, וממילא "הן הן גבורותי והן הן נוראותי". לפי זה יש לפרש את הפסוק כך: אומר הקב"ה לעם ישראל: אתם סבורים שכעת בגלות השתנה משהו, שעד עכשיו הייתי גיבור ונורא ומעתה לא. ועליכם לדעת כי הנכם טועים! "אני ה' לא שניתי". אם כך איה אותן גבורות ונוראות? התשובה היא: ואתם בני יעקב לא כליתם-דוקא כאן מתגלה גבורתי, שעל אף היותכם 'חולים' כביכול, בגלות הנוראה, והשמירה על קיומכם, כביכול, קשה יותר-אף על פי כן "לא כליתם", עם ישראל חי וקיים!

ומתוק האור

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ר?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyinion.org או הכנסו ל- www.hasdeyinion.org

סיפור השבוע

אחר כבוד 20 מצות עבודת יד, שלושה בקבוקי יין, חזרת, כרפס, צלוחית חרוסת, כד מים ורגדה של פסח. "שזר מעט השם. אעשה ליל סדר, אפילו בקבר". הגביר בלקינד אזר כוחות, ההשגחה העליונה חיכה אליו מלמעלה, והוא חש שהנבואה קרובה ואין יאוש בעולם כלל. תעצומות ופש אדירות נדרשו לו לקדש ולשיר את ההלל, לשתות 4 כוסות, לאכול בהסיבה כזית מצה, לספר לעצמו ביציאת מצרים ואפילו למזוג כוס חמישית לכבוד אליהו הנביא. כל ימי החג עברו על הגביר עמוק בבור, כשנולד עמוד אש של תפילה ותחנונים. שבוע כשר של פסח עמוק בבור. בבוקר של איסור-חג הפלא ופלא, הגיעו שני שומרים עוקיים לשפת הבור והורידו סולם חבלים "עלה אדון בלקינד, עכשיו המשפט שלך". כמו יוסף הצדיק, החליפו את הפיג'מה המזהמת שלו במדי חייל רוסי, והעמידו אותו לדין בפני הקומיסר הפחול יבגני בולקצ'וב. המשפט לא אך יותר משתי דקות. "זכאי". בולקצ'וב הסביר לבלקינד, כי המידע אודות מברוח הנשק סבל מליקוי קל. שם משפחתו של המברוח הרוסי היה בלקין, והוא התגורר בכפר ששמו סמוגיין. בעוד שבלקינד שלט הוא תושב העיירה סמוגוניה. ומשום מה עקב שמו הידוע של מידעו העשיר בלקינד, חיילי הצאר שמו פעמי אל ביתו, וטמנתו עמוק בבור. ומי דאג לשלוח לי מצות ויין לבור? שאל בלקינד את קצין המחוז. "הו, הו" חיך הקצין "חבר שלי דאג לך... בלקינד לא רצה להאריך בדיבור, מי חבר, מה חבר. העיקר הוא חופשי וטודה להשם. טעות לעולם חוזרת. חיילי הצאר העלוהו אחר כבוד לכרכרה המסוארת של קצין המחוז והרכיבוהו לעיירתו סמוגוניה. תושבי העיר מקטן ועד גדול הרבנים והעסקנים יצאו להקביל פניו והשמחה גדולה היתה. גם עניי העיר הריעו לו במאור פנים. אחד מהם נעדר, והעדרותו בלטה. הקבצן הוותיק חיים זונדל אפשטיין. עיני ילדי בלקינד זהרו משמחה ואשתו מתה דמעות של אושר. הסיט חלף. למחרת הגיע לעיירה סמוגוניה קצין המחוז יבגני בולקצ'וב וביקש לקרוא אליו את הגביר בלקינד לצריף רעוע בקצה העיר. כשפתח את דלת הצריף לא האמין הגביר למראה עיניו, הקבצן המאוס חיים זונדל אפשטיין שכב על מיטתו כשכל גופו חנוש, פניו שרוטות ואדומות ורגלו הימנית מגובסת. ליצידו ישב קצין המחוז. "זה החבר הטוב שלי, זונדל, שלא ראיתו 40 שנה. הוא זה שהביא לך מצות ויין, בזכותו עשית ליל סדר כשר בתוך הבור ואכלת מצות שבועה ימים". ריווח בולקצ'וב. בלקינד בלט את לשונו במבוכה. מה ענין זונדל אצל קצין המחוז? שאל את עצמו. "כן, לידעתך מר בלקינד, גם אני חייב את חיי לזונדל. גדלת כאותו כפר קטן במחוז קרישניבו, וילדותנו עברה עלינו בידידות עמוקה. באחד הימים כהיתכן בן 11 נפלתו מצמרת עץ ושברתי את עצמות רגלי וצלעותי, איבדתי את ההכרה וגם דם רב, אבל זונדל ירדתי שיהיה קטן ממני כשנתיים קרע את חולצתו, חסס את קילוחי הדם, ורץ כמו איילה שלוחה להציק עזרה. אני... אני חייב לו את חיי..." ואיך הגיע זונדל אלי, אל הבור שבאתר המעצר? שאל בלקינד המום ומשתאה. "פשוט מאד. הוא ישב מתחת לעץ סמוך לבית שלך, וכשהגיעו לעת לילה חיילנו לעצור אותך, הוא הבין שאתה בצרה גדולה. הוא טיפס אל מאחורי העגלה הגדולה, ונחבא בין שקי החיטים. כשהגיעו חיילי המחנה המעצר, הם גילו אותך מסתתר מאחור וחבטו בו ללא רחמים עד שהגעתי לשם ועצרתי אותם מלהרגו. הוא זחל למשרדו דם. אחרי חצי דקה של שיחה זיהיתי אותו כידיד ומציל חיי מן הילדות, זונדל אפשטיין. והוא התחנן על נפשך. הוא אמר לי 'יבגני ירדתי הצלתי את חיך וזכית לפעם מכבוד. מעולם לא פנית אליך בבקשת עזרה. עכשיו הכניסו לבור צדיק יהודי, איש חסד מפלא, והוא גם חבר שלי, שאין לי ספק שיודע לא היתה במעל. הוא אזרח נאמן. אני מתחנן בסניך יבגני, ובשם ידידותנו, אנא אפשר לי להביא לו מצות יין ושאר צרכי החג. אל תפגעו בו לרעה'. 'הוא שיכנע אותי בתמימות שלו, שלא להתאכזר אליך אדון בלקינד, זכית להחילה דיבה של מון כשר לשבוע שלם שקימו מיהודי העיר הסמוכה. בהשגח את ספציו וניבטנו את רגלו וביים ראשון של חול המועד של תגכם החזרתו אותו לביתו'. ר' חיים זונדל חיך לעברו של בלקינד כאוב ומיוסר ואמר לו בקול חרישי "הרב בלקינד, אני מוקיר לך המון טובה על הכוונה הטהורה שלך לתת לי מצות ויין לחג, זה כל כך רגיש ושימח אותי, שהרגשתי צורך עז לקרוא תהילים להצלחתך סמוך לביתך, עד שלפתע שבאו החיילים. אני מקווה שאתה מרגיש טוב וחזרת לעצמך בריא ושלם". דמעה קטנה של בושחה ביצבצה מעינו הימנית של בלקינד. לפתע הוא חש שנובעים מתוכו מליבו, מפלים ונהרות של אהבה לקבצן האומלל הזה, שמאותו רגע נדמה בעיניו כאיש הכי יפה וטהור בעולם, איש שיש לו הכרת הטוב כלפיו רק על הבטחה, שאפילו לא התכוון לקיימה. הגביר בלקינד הבחין גם כי אותו ניצוץ חוזר בעיניו של חיים זונדל, איננו ניצוץ של נטולת חלילה, הוא ניצוץ של אהבת ישראל, אלא שהוא טעה באבחנה. "אני מודה לך חיים זונדל, שכנארה בזכותך נפלתו לבור, כדי שמשם אזכה להביס על בני אדם בעין טובה, כל הזמן".

באדיבות המחבר - הרב קובי לוי ה"ו

יואל מישה בלקינד היה הגביר החשוב של העיירה הציונית סמוגוניה בערבות רוסיה הצארית, ששכנה לחופו של נהר הכלוז. רוב תושבי העיירה היו יהודים תלמידי חכמים, שעשו מלאכתם עראי ותורתם קבע. כמה מהם היו גאונים עצומים שלא צעדו 4 אמות מבלי לעסוק בתורה. בלקינד מידענו היה אף הוא בר-אוריין לא קטן, עסקק לפרנסתו ביבוא סחורות מאירופה לממלכת הצאר הרוסי. דוועותיו הכלכליות היו חסונות ורב נזונות, יודעי דבר טענו שהצאר זקוק לו כמו אוויר לנשימה, ואילמלא יהדותו הוא יוכל היה בקלות לקבל את מושכות משרד האוצר של הממלכה. בקיצור, יואל מישה בלקינד נשם אוויר פסגות, המסון זרם אליו בשפע, פועליו ופקידיו מיזמינים וחרוצים, האשה מאושרת הילדים בריאים ויש לו כמה שעות טובות ביום לעסוק בתורה, בריתחא ממש. ככה זוכים לשני שולחנות. לזכותו של הגביר יאמר, שגם ידו היתה פתוחה לכל ונדיבותו קנתה לה שם טוב בקרב נבאי הצדקה שבמחוז, שלא לדבר על עשרות, אם לא מאות הקבצנים שאף פעם לא השיב פניהם ריקם. רק קבצן אחד תושב העיירה, הוא פשוט לא סבל. לא סבל? פשוט חיעב. ועכשיו נעשה הכרות קצרה עם חיים זונדל אפשטיין, קבצן מושבע רווק וערירי, בן 62, שחנץ מאשר לזפוק על דלתות ולבקש מחון ופרוטות לא עשה דבר. הלשונות הרעות טענו שהקבצן זונדל הוא בעצם מיליונר גדול שזוכר את מיליוני פרוטותיו עמוק באדמה, ככלי אין חפץ עד כי יבוא שילה. תבלול ענק בלט מעינו השמאלית, נבו כסוף, אפס פחוס להחריד, שני נחיריים ענקיים נמרחו על מרכז פניו וזקן מדובבל עיטר את לחייו. לא נעים לכתוב אך מראהו היה דוחה, ועננה של ריח לא נעים ליוותה אותו בתמידות. למותר לציין, שבלקינד הגביר לא סבל את חיים זונדל אפשטיין. משום מה היה נדמה לו, שבעיניו של הקבצן העלוב מרצד לו ניצוץ של נטולות, וזה הרתיח את דמו. מעולם אבל מעולם, לא נתן בלקינד פרוטה לזונדל. הוא סמך בעיניים עצומות על כך שאם חושדים שהעני לא הגון, אין חובה לתת לו, מה עוד שזונדל קשישא היה רווק שלא רבץ עליו שום עול פרנסה של יונקים או חתנים. היה זה בוקר אביבי, שבוע לפני חג הפסח אחרי תפילת שחרית, כשזונדל הקבצן החל לשוין רגליו במרדף חסר סיכוי אחרי בלקינד, לכונן אחוזתו. "הרב בלקינד, הרב בלקינד" קרא זונדל. הגביר נעצר והיפנה ראשו לעבר הקבצן הצולע, כשעיניו מביעות בוז עמוק. "הרב בלקינד, עשה לי טובה, שמעתי שלכבודו יש מאפיית מצות, האם יוכל כבודו לשמור לי שלושה מצות עבודת יד? ואולי גם אזכה לקבל בקבוק יין טוב מן היקב של כבודו? לכבוד חג הפסח!". זה היה כבר יותר מדי בשביל בלקינד. גם מצות, גם יין, עוד מעט הוא גם יבקש לבוא לליל הסדר המשפחתי... הגביר הישש משפט חכם ולוליני כדי להיפטר מן הטרנן והשיכ: אם יישארו לי מספר מצות, ואם היין לא יחמיץ, אתן לך בלי נדנך!! "תודה הרב בלקינד" אמר זונדל בהתנגשות. מי יודע, חשב בלבו, אף פעם לא זכיתי ממנו לפרוסה, אולי אזכה ליין ולמצות, נו, נו. נגלגל סובב בעולם, ומי יודע מה ילד יום. יומיים אחר כך בשעת לילה מאוחרת נשמעו דפיקות על דלת ביתו המסואר של הגביר. חיילי הצאר עמדו בפתח, וכבלו את ידי העשיר המבוהל באזיקים נכבדים. "אתה עצור כאשמת הברחה כלי נשק למלכת הצאר, מבלי להצויר. יש לנו את כל ההוכחות לכך שהנשק עבר לידי המורדים". על פקודת המעצר היה חתום קצין המחוז קומיסר יבגני בולקצ'וב. חן דקות ספורות הושלך בלקינד לכוש בפיג'מה, לקול זעקותיה של אשתו ולנוכח פניהם המבוהלות של ילדיו, על עגלה גדולת מימדים והובל אחר כבוד למעצר. אתר המעצרים של הצאר, לא היה אלא שרשרת של בורות עמוקים וטחובים, שמי שנכנס לשם ספק רב אם היה יוצא בריא בגופו, שלא לדבר על בריאות נפשו. בלקינד חש שחרב עליו עולמו. זרקו לעברו שמיכה דקה, בקבוק מים והשאירו אותו קבור ששה מטרים בתוך האדמה, עם תולעים, עכבישים והשם ישמור, עקרבים. על זה אומרים דורשי רשומות: "מאינרא רמא לביארא עמיקתא". כל הלילה נבה בלקינד בתוך הבור והתפלל לישועה, כפי שמתעולם לא התפלל. תושבי סמוגוניה היו בהלם בבוקרו של יום. העלמותו של בלקינד סמוך לפסח היתה גם מכה קשה לעניי העיר, שהמתינו בכליון עיניים להחילת המצות וארגוי היין שהעביר הגביר לידי רב העיר הרב ראובן הירש, שניצח על מלאכת החלוקה. אנב, חיים זונדל אפשטיין מעולם, אבל מעולם, לא ניגש לחלוקת הקמחא ד'פסחא של רב העיר. הוא ידע שיש קבצנים ועניים יותר ממנו. יום ועוד יום. ערב חג הפסח ויואל מישה בלקינד עדיין טמון בבור, חי-מת, איש כבוי. מים במשורה ולחם צר. עוד מעט ליל הסדר. מה יאכל? איך יקיים את מצות הפסח? מדוע לא הגיעו אליו עדיין? שומר בורות המעצר ולארי גורניצקי היה טפוס קשוח ואטום מבע. זעקותיו של בלקינד שיקראו לרב העיירה ראובן הירש נפלו על אוזניים שרולות תרתי משפע. הוא הרחיק את הסוף. השמש שקעה לה ענמוחית וכוכבי ליל יציאת מצרים וריצדו במרומים, ובלקינד הגביר האומלל חש כי מותו קרב. הרעב הציק לו, וחפץ אסור באכילה. אוי, אוי, מאין יבוא עזרי. פה ושם חדרה לה קרן אור דיקקה. לפתע הוא הבחין בחבל משתלשל מטה, ובקצהו קופסת עץ. "קח את התבילה" אמר לו השומר גורניצקי אטום המכע. "זה בשבילך", לא יאומן. בתוך הקופסא הונחו

היתה לי תאונה קשה, כף היד התרסקה לגמרי בתאונה. בהתחלה שמו לי גבס, ולא עזר, לא ידעו אם לנתח או לא. גם הרופאים לא תמיד יודעים מה לעשות. היתי ביסורים. אני קוראת כל שבוע את העלון, וזה היה אך טבעי להתקשר ל"חסדי ינון" ולהזמין "פדיון נפש". לאחר הפדיון החליטו הרופאים לפתוח את היד ואז לתדהמתם גילו שאין שם עצם. השתילו לי פלטינות, וברוך השם, היד חזרה לתפקוד תקין... ישתבח שמו לעד

בעילום שם

לאחי שיהיה בריא, יש לו גן של המחלה במעי לא עלינו ולא על אף אחד בישראל. כל שנה עושה כל מיני בדיקות, לפני המש שנים החליטו לנתח אותו ולכרות את המעי הגס, ולעשות תהליך רפואי שבסופו של דבר יצליח לתפקד כרגיל. בגלל שהיה אז נער, ציפו שיעבור את כל התהליך בקלות יותר מאדם מבוגר. מה שקרה שלאחר הניתוח הסתבך עם חסימות במעי הדק כך שהיה מקיא ולא יכל לאכול או לשתות כלום, היה מחובר לזונדות במשך שנה. עשו לו תשעה! ניתוחים כדי לפתוח את החסימות. ולא הצליחו להגדיר למה זה קורה כל פעם. לפני הניתוח העשירי הזמנו עבורו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" וברוך השם, תודה לשם יתברך, עבר סוף סוף את הניתוח בהצלחה. התאושש מהר מעבר למצופה ומאז הכל בסדר. הזמנו לו עוד פדיון, לפני שעשו חיבור של המעי, וסיימו את התהליך שהתחילו. וברוך השם, בסיעתא דשמיא הכל עבר בשלום, ומאז הכל הסתדר, הוא אמנם במעקב, אבל ברוך השם זה כבר מאחורינו. אין מילים להודות על הסיעתא דשמיא הגדולה... שזכוי הרבים יעמוד לזכותו בע"ה, ויהיה לו בריאות איתנה תמיד.

בעילום שם

אחי עשה ניתוח להוצאת אבצס. התערבות כירורגית פשוטה, לא משהו מסובך. הלכתי לבקר אותו, חשבתי שהוא בחדר התאוששות, פתאום אומרים לי שהוא בטיפול נמרץ. הייתי בהלם, מה הוא עושה בטיפול נמרץ? בטיפול נמרץ, רופא חמור סבר הסביר שזה לא מה שהם חשבו, ועצרו את הניתוח, עכשיו הוא יצטרך לעשות סדרה של ניתוחים. ממחר מתחילים את הסדרה. הייתי בהלם טוטאלי. לא ידעתי בכלל איך להגיב. בקשתי מאחותי שתתקשר דחוף ל"חסדי ינון" ושתזמין לו "פדיון נפש" דחוף למחר. אני לא הייתי מסוגלת לדבר בכלל. בשמונה בבקר היו צריכים לנתח. בשמונה בבקר הניתוח נדחה לאחת עשרה, אמרתי בלב, כל עקבה לסובה, הדברים התחילו לזוז. באחת עשרה בדקו אותו לפני הניתוח כביכול, וגילו שפיתח מנגנון כלשהו של הבראה, שלא היה קודם. גם הרופא לא ראה כזה דבר בחייו. תוך כמה שעות התחיל להבריא. הניתוח בוטל והוא שוחרר הביתה. ראינו את הנס ממש בעיניים. הקדוש ברוך הוא הכל יכול. אין עוד מלבדו!

בעילום שם

בן אדם יוצא החוצה, ולא ידוע מה צפוי לו. לצערי עברתי תאונה והרכב נהרס לגמרי, ב"ה, מודה לבורא עולם בלי נפגעים בנפש. התחלתי תהליך מול הבטוח בחשש גדול שמא ירימו קשיים במתן הכסף שמגיע לי. מיד התקשרתי ל"חסדי ינון" שיעשו לי "פדיון נפש" גם בגלל התאונה וגם בגלל הביטוח. תוך יומיים לאחר הפדיון הכסף נכנס לחשבון שלי. למרות שאמר לי שזה לוקח חודש לפחות, ובנוסף גם הסכום יותר גבוה ממה שחשבתי. תודה לבורא עולם על חסדיו הרבים...

מ.ג. מהמרכז

לפני כמה חודשים התקשרתי להזמין "פדיון נפש" עבור הבת שלי, שהיה לה מבחן מאד חשוב באדיכילות, מבחן גמר, שקובע רבות לעתידה. התקשרתי מסרתי את השם, כדרך אגב שאלו אותי, להוסיף עוד משהו? האמת לא חשבתי על זה לפני זה, העסיק אותי ענין המבחן, שהיה לה מאד חשוב לעבור, וגם שתקבל ציון גבוה, גם זה חשוב. כדרך אגב אמרתי שיוסיפו גם זווג הגון...אני מתקשרת כדי לבשר, שהיא עברה את המבחן בהצלחה, בציון 39, וכדרך אגב... היא מתחנת עוד חודש בע"ה!...וצחוק מתגלגל נשמע מעבר לקו...שזכוי הרבים יעמוד לזכות הזוג הצעיר, ויהיה להם מזל טוב ובנין עדי עד בע"ה...תודה ה'! אין עוד מלבדו...

בעילום שם

קמחא דפסחא

ישנם מאחינו בית ישראל שכל השנה מרגישים רק את "המרור"

עזור לאחיך
שיוכל להסב
בבן חורין..

03-6182992

באחד הימים הגיע אחד החסידים לאדמו"ר הזקן ובכה על בנו שפרק מעליו עול מצוות. הורה לו הרבי להביא אליו את בנו. טען החסיד המודאג: "בני לא יגיע כבוד הרב, אך אם הרב מבקש אנסה לשכנעו". ניגש החסיד אל בנו וניסה באמתלאות שונות לשכנע את בנו לבוא אל הרבי. לבסוף השתכנע הבן והגיע אל חצר ביתו של הרבי כשהוא רכוב על סוסו. כשנכנס, שאלו הרבי: "נראה שאתה נהנה מאד לרכוב על סוסך, מדוע אתה כל-כך נהנה לרכוב עליו?" "מפני שסוס זה משובח מאד, ומביא אותי במהירות למחוז חפצי" השיב הנער. המשיך הרבי להקשות: "אך אם חלילה טועים בדרך עם הסוס הזה, הרי גם מתרחקים הרבה יותר מהדרך הנכונה!" "נכון", השיב הנער, "אבל כאשר 'תופסים' ומרגישים בטעות - ניתן גם לחזור במהירות לדרך הישרה..." כששמע כך הרבי התחיל לחזור שוב ושוב על מילותיו של הנער: "כאשר 'תופסים' ומרגישים בטעות..." עד שהתעלף הנער. נותר הנער בחצרו של הרבי, חזר לדרך הישרה ונעשה חסיד מפורסם... (לקוטי ספורים) לאחר שעם ישראל יצא ממצרים ביד רמה הפך פרעה את ליבו - "...ויהפך לבב פרעה ועבדיו אל העם ויאמרו מה זאת עשינו כי שלחנו את ישראל מעבדנו: ויאסר את רכבו ואת עמו לקח עמו" (שמות יד' ה'ו') והרי לא מזמן קיבלו הוא ועמו עשר מכות מצרים חבולה, מדממת והרוסה. פרעה גירש בידיו את משה, אהרון ובני ישראל. כיצד התעורר שוב פרעה לרדוף אחרי ישראל? פרעה אמנם היה מלך אכזר, שקרן וכפוי טובה אבל ניתן ללמוד ממנו תכונה אחת טובה שהייתה בו - לפרעה הייתה יכולת ההתחדשות, הוא לא נבהל ופחד מהעבר, הוא ניתק עצמו ממה שהיה והתחיל מחדש כאילו דבר לא קרה. עם ישראל נקרא "ראשית" יש בכל אחד ואחד מאיתנו את היכולת להתחיל מבראשית, למחוק את העבר, לפתוח דף חדש ולהתקדם.

גם אם הלכת לאחור, מעדת, נפלת, התבזת והגעת למקומות אפלים, זכור תמיד! בפעולה אחת קטנה, בתשובה, בקבלה אחת טובה אתה מוחק את העבר ומתחיל דף חדש, נקי ולבן. "כאשר תופסים ומרגישים בטעות..." מי יתן ונזכה לתפוס את עצמנו בטעותנו, נשכח מהעבר, נתחדש ונתחיל מבראשית...

חנן קרמא

בסיעתא דשמיא ניתן להשיג את

מטבע הישועות של הצדיק

המסוגל לשמירה והגנה מעין הרע, בריאות איתנה, פרנסה בשפע, מזל והצלחה לפרטים בקו הישועות 03-6182992

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

הפרשה המצויירת

// חנן קרמא "מסעתי ליוזר" //

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושע בן עזיה, רחל בת פיליה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה דלי

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה... ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582